

Nguyên Bảo Trấn chỉ là một trấn nhỏ nhưng lại rất
phồn hoa, vì những con đường xung quanh nó dẫn
tới vài châu phủ phía bắc Ngụy Quận, cho nên có đại
lượng thương nhân qua lại.

Sau khi xe ngựa tới Nguyên Bảo Trấn, Sở Hưu an bài
xong khách sạn bèn dẫn Nguyệt Nhi cùng mười mấy
hạ nhân của Sở gia cùng đi dạo trong Nguyên Bảo
Trấn.

Sở Hưu nhìn quanh hai bên, Nguyệt Nhi ngược lại
cảm thấy hơi nhàm chán, Thông Châu Phủ là thành
lớn của Ngụy Quận phồn hoa hơn rất nhiều so với
trấn nhỏ này, nơi này có gì đáng xem?

Nhưng đúng lúc này, Sở Hưu như phát hiện điều gì
đi thẳng tới một cửa hàng bán hộp báu.

Thứ gọi là hộp báu cũng là một điểm đặc sắc của thế
giới .

Trong thế giới võ đạo hưng thịnh, nhưng vạn năm trước xảy ra một đại kiếp kinh thiên động địa dẫn tới thiên tai giáng lâm, vô số tông môn võ đạo bị hủy trong tận thế đó.

Trước khi đại kiếp bắt đầu, có một vị đại tông sư trận đạo nghiên cứu ra một thứ gọi là hộp báu, chuyên dùng để cất giữ chí bảo tông môn, điển tịch võ đạo, đề phòng tổn thất hư hỏng trong thiên tai.

Cốt lõi của hộp báu là trận pháp, có thể dùng để gia cố cùng phong bế hộp báu, hiệu quả tăng gấp đôi, đáng tiếc hiện tại đã thất truyền.

Về phần chất liệu làm hộp báu lại tùy ý, vàng hay sắt đều được, đá hay gỗ cũng có thể, dù sao chất liệu hộp báu càng tốt trận pháp càng phát huy được nhiều lực lượng.

Hình dáng lớn nhỏ của hộp báu cũng rất thoải mái, dấu sao trận pháp cũng giống nhau, kích thước hộp báu ra sao được quyết định do tông môn chế tạo chuẩn bị dùng nó để đựng thứ gì.

Sau đại kiếp nạn thời thượng cổ, người còn sống đào được vô số di tích tông môn, đồng thời nhận được đại lượng hộp báu từ trong đó.

Có người mở ra hộp báu tìm được kỳ công tuyệt thế, có người lại nhận được kỳ trân dị bảo.

Đương nhiên không phải trong hộp báu nào cũng có bảo bối, phần lớn hộp báu chỉ trống không hoặc để một số thứ vô dụng.

Hộp báu trống không thường là do những tông môn năm xưa chuẩn bị từ trước, đã khắc họa tất cả trận pháp, lúc nào cũng có thể đặt đồ vào, bên ngoài không khác gì những hộp báu có để đồ.

Còn một số hộp báu lại cất giữ những thứ tương đối quan trọng đối với võ giả đó, nhưng trên thực tế lại chẳng có giá trị gì. Ví dụ như một thanh kiếm cường giả nào đó sử dụng khi còn thanh niên hoặc khăn tay của người trong lòng, vân vân.

Cứ như vậy đồ vật trong hộp báu có tốt có xấu, hơn nữa do đặc điểm của trận pháp nên hiện giờ trong giang hồ không ai dám nói mình có thể tra dò tình cảnh bên trong. Cho nên mua hộp báu hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm và vận may.

Người có kinh nghiệm có thể quan sát chất liệu, kích thước, hình dạng, thậm chí hoa văn trên đó để phân tích ra xuất xứ và đồ vật trong đó. Đương nhiên phần lớn mọi người vẫn phải dựa vào vận may.

Cửa hàng bán hộp báu trước mắt rất nhỏ, trên bàn chỉ bày mười hộp báu không lớn lắm, hình dáng chất liệu đều bất đồng, chỉ có một điểm giống duy nhất là

giá rất rẻ, tài liệu đều là sắt thép cùng đá bình thường, cho nên mới bày bán trong trấn nhỏ như Nguyên Bảo Trấn.

Sở Hưu hỏi chương quỹ: “Có phải trong Nguyên Bảo Trấn này chỉ có cửa hàng của người bán hộp báu không?”

Chương quỹ không buồn ngẩng đầu, chỉ uể oải gật gù nói: “Đương nhiên rồi, chỉ có mỗi cửa hàng của ta thôi. Hộp báu có kém cỏi đến đâu cũng ít nhất mười lượng bạc mới mua được một hộp. Người giang hồ tới Nguyên Bảo Trấn này chín thành chín là bảo tiêu cho người khác. Một đám khố rách áo ôm! Bọn họ đi làm bảo tiêu một chuyến cũng chẳng kiếm nổi mười lượng bạc, làm sao dám bỏ mười lượng ra đánh cược vận may?”

Lúc này chương quỹ mới ngẩng đầu lên nhìn, thấy Sở Hưu mặc áo gấm thêu hoa, bên người còn có hạ

nhân cùng nha hoàn, gương mặt béo núc ních không khỏi lộ vẻ nịnh bợ: “Đám khố rách áo ôm kia không mua nổi hộp báu, công tử chắc chắn mua được. Những hộp báu này đều được tìm ra trong di tích trên núi ở Nam Man, giá rẻ chất lượng tốt.”

Nghe chương quỹ nói vậy, ánh mắt Sở Hưu bừng sáng.

Nếu y không nhớ nhầm, trong khoảng thời gian này có một kẻ xuất thân nô bộc mua được một hộp báu bình thường tại Nguyên Bảo Trấn, không ngờ trong đó lại cất giữ một môn công pháp cực mạnh.

Hắn dựa vào môn công pháp này tung hoành giang hồ, gây dựng thanh danh, thậm chí thành lập một tông môn không nhỏ, thành tổ sư khai tông lập phái.

Sở Hưu vừa tới thế giới này, thứ y cần nhất hiện giờ là một môn công pháp uy lực đủ cường đại.

Bản thân y là người trong đại tộc tại Thông Châu Phủ, đương nhiên cũng có công pháp truyền thừa. Công pháp này tên là Hãn Hải Tâm Pháp, sau khi tu luyện đại thành sẽ có căn cơ hùng hậu, nội lực thâm trầm như biển sâu. Nhưng Sở Hưu thân là con thứ, từ nhỏ đã không được coi trọng, không nhận được các loại tư nguyên như đan dược, không được các trưởng bối trong tộc dạy bảo, cho nên tu luyện bao năm mới tạm tính nhập môn môn công pháp này, tu vi võ đạo của y thấp tới mức đáng thương, thậm chí chưa bước vào Ngưng Huyết cảnh.

Tu hành võ đạo muốn nhập môn đầu tiên phải trải qua ba cảnh giới luyện thể.

Ba cảnh giới luyện thể bước đầu tiên là tôi luyện gân cốt, còn được gọi là Thối Thể cảnh, rèn luyện thân thể, khiến gân cốt mạnh mẽ, lực lượng siêu quần.

Võ giả trên giang hồ chín thành chín đều là Thối Thể cảnh, vì cảnh giới này đơn giản nhất, thậm chí có người không luyện nội công, chỉ tu luyện một số ngoại công ngành công thô thiển cũng có thể đạt tới Thối Thể cảnh.

Còn trên Thối Thể cảnh chính là Ngưng Huyết cảnh, cảnh giới này lại là từ ngoài vào trong, sau khi tu luyện tốt gân cốt lại cô đọng khí huyết bản thân, khiến khí huyết vốn mỏng manh dần trở nên đậm đặc, cuối cùng thậm chí sền sệt như thủy ngân mới xem như đại thành Ngưng Huyết cảnh.

Cảnh giới này lại tương đối khó, võ giả không có tâm pháp nội công, không tu luyện thành nội lực gần như không thể lên tới Ngưng Huyết cảnh.

Ngay lúc Sở Hưu đang suy nghĩ những điều này, một thanh niên tướng mạo bình thường đi tới nói: “Chưởng quỹ, cho ta hai hộp báu.”

Bình thường có người tới mua hộp báu chương quỹ chắc chắn sẽ rất vui mừng, nhưng hắn nhìn thấy người thanh niên này lại lắc đầu nói: “Lý Kinh, bao nhiêu tiền của người bỏ công bỏ sức làm hạ nhân tại Lý gia Thông Châu Phủ đều ném vào đóng hộp báu này. Nghe ta khuyên đi, người không chơi cái này được đâu. Tiểu tử người đầu óc linh hoạt mới tới Lý gia vài năm đã được tam công tử Lý gia tán thưởng, ban cho họ Lý, còn điều từ nhà bếp tới đội buôn. Người cầm chỗ tiền này tới kết giao với những管事 của Lý gia chẳng tốt hơn ư, không khéo tương lai người cũng có thể làm管事 đấy.”

Lý Kinh cười nói: “Cho dù trở thành管事 cũng chỉ là người làm cho Lý gia thôi. Biết đâu ta lại lấy được thần công tuyệt thế gì đó trong hộp báu, phát lên như điều gặp gió.”

Chương quỹ kia lắc đầu, mở ra thần công tuyệt thế?

Làm gì dễ dàng như vậy?

Trên giang hồ quả thật có rất nhiều truyền thuyết, có người nhận được chí bảo từ những hộp báu không đáng chú ý, nhưng đó vẫn luôn là số ít, đa phần là hao tổn tiền tài, tỷ lệ ít tới mức đáng thương.

Có điều bản thân hắn là người bán hộp báu, thấy Lý Kinh cũng là người đáng thương mới lên tiếng nhắc nhở hai câu, nhưng nếu đối phương cứ khẳng khẳng muốn mua, chẳng lẽ hắn lại không bán?

Ngay lúc hắn định cầm hộp báu lên, Sở Hưu đột nhiên nói: “Đợi chút, chương quỹ, ta mua hết chỗ hộp báu này.”

Ngay lúc chương quỹ gọi tên Lý Kinh, Sở Hưu đã nghĩ ngay ra thân phận hắn.

Hắn chính là võ giả nhận được cơ duyên lớn tại

Nguyên Bảo Trấn, xuất thân nô bộc, kết quả lại dựa vào thần công từ hộp báu tung hoành giang hồ, trở thành chúa tể một phương.

Hơn nữa nghe Lý Kinh nói vừa rồi cũng có thể thấy đối phương quả thật không cam lòng làm người bình thường. Bằng không một kẻ kém cỏi không có chí khí cho dù mở được thần công tuyệt thế cũng chẳng cách nào làm được đến mức đấy, kết cục cuối cùng rất có thể là bản thân bị giết, thần công bị cướp.

Nghĩ tới đây, Sở Hưu cũng thầm hô may mắn, mình tới thật đúng lúc. Y chỉ biết có chuyện như vậy nhưng lại không biết chính xác thời gian, nếu đến trễ một bước, cơ duyên cũng chẳng còn.